

מסורת הש"ס

האומר פרק ששי גיטין

זו.

עין משפט
נר מצוה

סא א ב ג מ"י פ"ב
מה"ל גירושין הל"ו
סמג עשין נ טו"ע א"ע
סי קב סעי' ד וע"ש
במ"מ ובכ"מ:
ד ר' יוסף' חור"מ סימן סו
סעיף א':
ה מ"י פ"י חור"מ סימן
הט"ו שו"ע א"ע סימן יב
סעיף א':

מוסף רש"י

אוצר בלום, מניח הכנה
מערבין צמורה יחד
(רש"י ב"ב נח, ושם)
בלום, משנת ר' אליעזר
בן יעקב קב ונקי, קב,
מזה קטנה, כלומר
מקומות מועטים הוא
מכר צמחה או צמחים,
וקי, ככל מקום שמכר
הכלה נמנו (יבמות סז)
וכע"ז שרובין סב, ובבביות
(גז), משנה היינו נמי
בביתא ומשום הכי ק"ל
סמיה בין צמחה בין
צמחים (שם יד)
קטנה, ר' יוסי גמור
עמו, טעמו, נס וקו, דבר
יש כקו המשקולת (שרובין
טעמי ראייתו מציא
לו ככל מקום (שם יד)
טעמו, שהיה מציא טעם
לדבריו כל שעה (בבביות
(ז), לא חשו חכמים
לדבר זה, לומר לא יקחו
שום שדה זו מן הלוקח וכן
העד של גט לא יפא את
האשה (יבמות כה),
הדרן ערך האומר

לשנים תנו הרי אלו יכתבו ויתנו דברי ר' מאיר ויש לומר דלר' מאיר
כיון דהתם סופר פסול הו"ל כאומר אמרו לסופר וכתבו ואתם חתמו
והרי אלו יכתבו היינו יתחמו וחס תאמר אכתי היכי קתני הרי אלו
יכתבו ויתנו לכתלה למאי דאמר בסמוך (א) הא נמי כשר ולא תעשה

ותירך דכינו חס דמשום דאמר לשלשה
שהו לכתלה (ב) נקט אלא לישנא
דיכתבו ויתנו אי נמי הכי קאמר
חס צלו לקיים שליחותם יכתבו ויתנו
בעלמן דאי אמרי לאחריני ועבדי
אפי' דיעבד לא מהני אי נמי דזמנין
דמעשה אפי' לכתלה כגון צענת
דחם: **אמר** לסופר ויכתבו
ולפלוני ופלוני ויחתמו. לא דמי לעד
מפי עד דהני מיילי כששמעו מפי
עדים שפלוני לוח מפלוני מנה שלא
נמסרה עדות לאלו המעידים אלא
צפני הראשונים אצל כאן עיקר עדות
לא נמסרה אלא לאלו והראשונים הם
שלושי הצעל שמונה לאלו לעשות לה
גט: **לא שביחא**, פירש צקונטרס
לשמואל אית ליה צפ' בתרא (למן ד' פו):
דכתב סופר ועד שנינו ואתאי אפי'
כרבי מאיר ומכל מקום נר"ך לומר
נמי אליבא דלא שכיח דמתחילה לא
הקשה אלא מכאן דלא מסתברא דפליג
שמואל אדר' ירמיה ור' חסדא:
חכם לבשירצה, יותר מר"מ
ודילמא ר' מאיר ח"ק
ומקשה ור' יהודה מתון ומסקי' (א) וכן
האי גוונא אמרינן בקוף הוריות
(דף יד):

חנות מיוונת, לשון מזון ואית
דגרמי מיוונת לשון זיון:
בלום, צקונטרס גרים צמ"ס כמו
פיו צלום ורגליו מצולמות
בצבירות (מ) ואית (ט) דגרמי צמ"ק (א)
כמו בצבירות רבה (פ' כ"ח) משל
למך שהיו אורזותיו בלום (ט) וחמומין
ומעורבין (א): **דיבורא אמרי**
מעשה לא עבדי, והא דאמרין
סוף פרק צ' דיבמות (דף כה): גבי
מיאנה או שחלצה צפניו ישאנה מפני
שהוא צ"ד ופריך בגמרא טעמא דצ"ד
הא צי תרי לא התיני עדים החתומים
על שדה מקח ועל גט אשה לא חשו
חכמים כו' ומאי קושיא לישני דיבורא
אמרי מעשה לא עבדי דאמר הכא
דהתם לא הוי אלא דיבורא שאומר
שמיאנה או שחלצה ויש לומר כיון
דהתם על ידי דיבורא (ב) נגמר הדבר
שע"י כך ניסת לשוק מעשה גמור
חשיב ליה אצל הכא אין נגמר על
ידי ואינו אלא דיבור בעלמא:

הדרן ערך האומר התקבל

ואחריי מדרש ואחריי אגדה נתן לצו לחזור עליהן ולגורסן עד שהיו (א) סדורין צפיו ולא אמר אלמוד מקרא לעצמו מדרש לעצמו אצל כשנעשה
חסם גדול עשה כל התורה מנוצעות מטבעות סידר מדרש סיפרי וסיפרא לנדרן ושנאן לעצמן לתלמידיהו והלכות לעצמן ואגדות לעצמן, ונראה צעמי
אורז בלום סגור מסגירות לנדרן מחיות (א) מחיות כמו שעושין צביעות גדולות ליתן חטין מכאן שעורין מכאן עדשים מכאן כמו פיו צלום
ורגליו מצולמות בצבירות (דף מ): קלוש"א צלע"ז: **קופה הרוליס**, מפרש התם (א) מה רובל זה שצא לעיר שואלין ממנו אפרסמון עמן
אומר הין פליטון עמך אומר הין קמון עמך אומר הין כך נזרך אדם לשאל דבר במקרא משיצו וכן בגמרא וכן במדרש וכן
באגדה, ואין שבת זה דומה לשל ר"ע שנתן לצו מחילה ולמד הכל מצולל ואח"כ סדרן: **קופה של צמחים**, דומה לקופת הרובלין אלא שהרובל
מתוך שאומנתו לכך מרבה מינין יותר וקושר כל אחד בצרור לצדו להיות מזומן לשואלו: קצ ונקי, (א) לא לימד הרבה כשאר חזריו אלא מה
שאומר בבית המדרש נקי הוא שהלכה כמותו לעולם: **טוחן הרבה**, שנה הרבה: **מוציא קימעה**, מפרש ליה: **סנה משכה קימעה**, מתלמודו:
ומה שמוציא אינו מוציא אלא סובין, מה ששכה מתלמודו לא שכה אלא דברים שלא נראו שהלכה כמותן: **שני מדושי**, למדו תושי:
שמדושי פרומות מפרומות מדושי של ר"ע, במדמים ותרממים מתוך עקרי משניותיו של ר"ע והיינו צריה אחר צריה: **שמה ששכור**
עדים, לכך שאמרו צמם בעלה לסופר לכתוב ולעדים לחתום: לא הששו חכמים לנדר זה, מאחר שמכירין חתימתן לא חשו לומר שקר
חתמו: **מעשה לא עבדי**, שיחתמו שקר או יעידו שקר: **דיבורא עבדי**, אומר לאחריים לעשות והאחרים סבורים שהצעל ציוה: **ואחס**
הסומא, דליכא למיחש שמה תשכור כיון דאין חותמין אלא חס כן שמעו מפי הצעל עצמו: ולא תעשה, גזירה הא אטו הא:

כיון דאמר מר, לקמן צשמעתין גבי אמרו לסופר ויכתבו ולפלוני
ופלוני ויחתמו כשר הגט אצל לא תעשה: לא שביחא, הלכך לא
גורין, ושמואל לית ליה דרבי ירמיה דאמר חתם סופר שנינו אלא
כתב סופר וחתם עד כדאמרין בהמגשר (למן דף פו): ולא מוקי לה

כר' יוסי ולא אפריי מתי' צחתימת
סופר כלל וצין לרבי יוסי וצין לר'
מאיר כשרה החתמה ושמואל לית
ליה דרב חסדא דאמר רבי יוסי היא
וכתב (א) סופר ודברי הכל היא: **דלמא**
אמר להו, אתם חתמו ואמרו לפלוני
ויכתבו דבהא אמרי' לקמן כשר
ותעשה ואי מנסרת חתימת סופר
צגט אזלי הני סקדי ומחתמי לסופר
משום קיסופא: **הניחא למ"ד כו'**,
פלוגתא היא לקמן צשמעתין: אלא
ר' יוסי פרטי אמר כו', אלא ודאי
רבי יוסי תרמי אמר לפסול צין
שאמר לשלשה תנו צין שאמר אמרו
לפלוני ויכתבו ופלוני ופלוני ויחתמו
פסול והנך אמוראי דאמרי לקמן
תעשה ולא תעשה צירב דרבי מאיר
פליגי דלרבי יוסי פסול לגמרי ואיתא
לדרב חסדא דהא דקתני חתם סופר
כשר רבי יוסי היא דליכא למיחש שמה
שליח צוה ולא צעל: **ושמואל**, דאמר
לעיל הדבר נר"ך תלמוד דאי כתבו
כתב (א) ידו הא כתב הגט נעשה
כאומר אמרו וכשר: **סבר לה כרבי**
יוסי צחדא, דאמר שמואל הלכה
כרבי יוסי היכא דלא אמר אמרו:
ופליג עליה, צאומר אמרו: **נמוקו**
עמו, (א) פירוש עמו לתם טעם לכל
דבריו שהיה מיישב את דבריו: **חסם**
סופר, כדאמרין במסכת סוטה
(דף כ), אמרתי לו לנדר אני: **חסם**
לכשיצאה, כשהיה רואה להיות מתון
ומתייבב דבריו היה חסם: **גל של**
אגוזים, מפרש צאבות דר' נתן
(פ' יח) מה גל של אגוזים אדם נוטל
אחת מהן והם נקצות ונפלות זו על
זו כולן כך ר' טרפון צא תלמיד
ושאלו דבר היה מציא לו ראיה מקרא
מדרש משנה הלכה ואגדה הכל יחד:
חנות מיוונת, יניה מוכן צה תמיד
שליח החנוני נר"ך לומר ללוקחין
המתניו ואציא לכם (א) כך נזרך אדם
ללמד מפיו מזומן לו ותלמודו ערוך
צפוי: **אוצר צלום**, כך מפורש
צאבות דרבי נתן למה היה ר' עקיבא
דומה לעני שנטל קופתו ויאל לשדה
מצא שעורים קצר ונתן צה מצא
חטין נתן צה וכן פוליס וכן עדשים
וכשצא צירב כל מין ומין
לעצמו כך ר"ע כשלמד מרביותו שמע
דבר מקרא מרביותו ואחריי הלכה

ואחריי מדרש ואחריי אגדה נתן לצו לחזור עליהן ולגורסן עד שהיו (א) סדורין צפיו ולא אמר אלמוד מקרא לעצמו מדרש לעצמו אצל כשנעשה
חסם גדול עשה כל התורה מנוצעות מטבעות סידר מדרש סיפרי וסיפרא לנדרן ושנאן לעצמן לתלמידיהו והלכות לעצמן ואגדות לעצמן, ונראה צעמי
אורז בלום סגור מסגירות לנדרן מחיות (א) מחיות כמו שעושין צביעות גדולות ליתן חטין מכאן שעורין מכאן עדשים מכאן כמו פיו צלום
ורגליו מצולמות בצבירות (דף מ): קלוש"א צלע"ז: **קופה הרוליס**, מפרש התם (א) מה רובל זה שצא לעיר שואלין ממנו אפרסמון עמן
אומר הין פליטון עמך אומר הין קמון עמך אומר הין כך נזרך אדם לשאל דבר במקרא משיצו וכן בגמרא וכן במדרש וכן
באגדה, ואין שבת זה דומה לשל ר"ע שנתן לצו מחילה ולמד הכל מצולל ואח"כ סדרן: **קופה של צמחים**, דומה לקופת הרובלין אלא שהרובל
מתוך שאומנתו לכך מרבה מינין יותר וקושר כל אחד בצרור לצדו להיות מזומן לשואלו: קצ ונקי, (א) לא לימד הרבה כשאר חזריו אלא מה
שאומר בבית המדרש נקי הוא שהלכה כמותו לעולם: **טוחן הרבה**, שנה הרבה: **מוציא קימעה**, מפרש ליה: **סנה משכה קימעה**, מתלמודו:
ומה שמוציא אינו מוציא אלא סובין, מה ששכה מתלמודו לא שכה אלא דברים שלא נראו שהלכה כמותן: **שני מדושי**, למדו תושי:
שמדושי פרומות מפרומות מדושי של ר"ע, במדמים ותרממים מתוך עקרי משניותיו של ר"ע והיינו צריה אחר צריה: **שמה ששכור**
עדים, לכך שאמרו צמם בעלה לסופר לכתוב ולעדים לחתום: לא הששו חכמים לנדר זה, מאחר שמכירין חתימתן לא חשו לומר שקר
חתמו: **מעשה לא עבדי**, שיחתמו שקר או יעידו שקר: **דיבורא עבדי**, אומר לאחריים לעשות והאחרים סבורים שהצעל ציוה: **ואחס**
הסומא, דליכא למיחש שמה תשכור כיון דאין חותמין אלא חס כן שמעו מפי הצעל עצמו: ולא תעשה, גזירה הא אטו הא:

(א) ס"א ר' ישמעאל ב"ר
יוסי, (ב) אבות דר' נתן
פ"ח ע"ש כמה שנינו (א)
(ג) כשנפתח שפתי הוא
ראש המדברים, ערוך ערך
הס"א, (ד) נ"ע פירוש הערוך
ערך חנות, (ה) יבמות מ"ז
ס: צבירות כג: עירובין
ס"א, (ו) עירובין נ"א
בבביות לו"א, (ז) צמ"ק
גורם רבי ע"ש, (ח) יבמות
כ"ה, (ט) מנאן עד הסוף
נוסף ע"פ מהרש"ל ופי'
רש"א ופי' הר"ן בדעת
רש"י, (י) נעירובין נ"א
פרש"י נמוקו וכן וקו דבר
יער כקו המשקולת, (יא)
(א) צמ"ק: כך היה נזרך
אדם ללמוד מפיו מיד היה
מזומן, (יב) צמ"ק
שנוק, (יג) צמ"ק
מפסיקו, (יד) אבות דר'
נתן פ"ח, (טו) צמ"ק לא
הרבה תלמוד כשאר חזריו
אצל מה, (טז) נ"ע תוספת
צ"מ קג: ד"ה צמ"א,
(יז) נ"ע רש"י צ"ב נ"א,
ד"ה לאור וכו').

גליון הש"ס

תוס' ד"ה חכם ב' וכו'
האי גוונא אמרינן ב' ע'
משנת ר' לר' ס' צ:

הגהות הב"ה

(א) רש"י ד"ה ושמואל
וכי' דאי כתבו כח דין
הוא הא כתב:

לעני רש"י

קלוש"א אקלוש"א יין.
מדורים.

מוסף תוספות

א. אמר לשנים אמרו
לסופר ויכתבו ואתם
רש"א.
ב. דבשלשה ליכא
למגור מיד, תוס' הרא"ש.
ג. אוצר בלום, מינין
הרבה מעורבין בתוכה
ביחד, רש"י צ"ב נ"א.
ד"ה לאור, T. כמו
סגור, תוס' הרא"ש.
ה. כשמעידים שקר,
תוס' יבמות סה: